

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2016 roku J. J. organizowała imprezę urodzinową w mieszkaniu swojej koleżanki K. W., usytuowanym w O. przy ulicy (...). W imprezie tej uczestniczył również R. Ż.. Znajomi rozmawiali, bawili się i spożywali alkohol. W pewnym momencie J. J., K. W. i R. Ż. wyszli na zewnątrz i udali się na parking, gdzie znajdował się samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do R. Ż.. Kiedy znajomi stali obok ww. pojazdu, na miejsce przyjechał patrol policji, wezwany w związku z zakłócaniem ciszy nocnej. Po zakończeniu interwencji i pouczeniu ww. osób, a także uzyskaniu zapewnienia, że osoby te nie będą używały ww. pojazdu, funkcjonariusze Policji - R. S. i R. W. odjechali, a J. J., K. W. i R. Ż. wsiedli do samochodu osobowego marki A. (...) i udali się drogą osiedlową w kierunku ulicy (...). Po upływie około pół godziny R. S. i R. W. wrócili na przedmiotowy parking, celem sprawdzenia, czy ww. osoby zastosowały się do wydanego przez nich polecenia. Następnie z uwagi na to, że miejsce parkingowe, gdzie znajdował się samochód osobowy marki A. (...) było puste, funkcjonariusze Policji postanowili przeszukać pobliski teren w celu ujawnienia pojazdu i jego kierowcy. W tej sytuacji policjanci opuścili teren parkingu i udali się drogą osiedlową w kierunku ulicy (...). Kiedy R. S. i R. W. jechali drogą osiedlową, zauważyli, że z kierunku ulicy (...) w kierunku przedmiotowego parkingu podąża poszukiwany przez nich samochód. W tych okolicznościach funkcjonariusze Policji na wysokości numeru 169 zatrzymali ww. samochód i przystąpili do kontroli drogowej, w trakcie której wylegitymowano kierującego pojazdem marki A. (...), którym okazał się być R. Ż.. W toku dalszych czynności policjanci podjęli próbę sprawdzenia stanu trzeźwości kierującego oraz pasażerów ww. pojazdu, tj. R. Ż., a także J. J. i K. W.. R. Ż. odmówił poddania się badaniu, a w przypadku J. J. i K. W. wynik badania przeprowadzonego urządzeniem AlcoBlow okazał się pozytywny. Po zakończeniu czynności, w tym zatrzymaniu prawa jazdy i odholowaniu pojazdu na parking (...) C. w K., funkcjonariusze Policji przewieźli R. Ż. do Szpitala Wojewódzkiego położonego w O. przy ulicy (...), celem pobrania krwi do badania. Po dokonaniu powyższej czynności R. Ż. umieszczono w Izbie Wyróżnień.

W wyniku przeprowadzonych badań wykonanych w Laboratorium Kryminalistycznym we W. stwierdzono w próbce z pojemnika (...) - (...), 9 % alkoholu etylowego, w próbce (...) - (...), 8 % alkoholu etylowego, natomiast w próbce z pojemnika (...) - (...), 7 % alkoholu etylowego.

/Dowody: sprawozdania z przeprowadzonych badań zawartości alkoholu

etylowego w próbce krwi - k. 7-12,

zeznania świadka R. S. - k. 4, 31, 39-40,

zeznania świadka K. W. - k. 13, 45,

zeznania świadka R. W. - k. 32, 52-53,

wyjaśnienia oskarżonego R. Ż. - k. 21-22, 45-46/.

R. Ż. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego i potwierdzając uprzednie spożycie alkoholu wskazał, że w inkryminowanym dniu z uwagi na gorącą noc wsiał do samochodu, a wraz z nim J. J. i K. W., po czym uruchomił klimatyzację. Nadto dodał, że nie miał zamiaru pokonywać dłuższego dystansu, a jedynie przeparkować samochód w obrębie tego samego parkingu. Wtedy też został zatrzymany przez policję. Jednocześnie podnosząc, że było to działanie nieprzemyślane, wyraził skruchę oraz żal.

Oskarżony nie był uprzednio karany sądownie. R. Ż. jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest kelnerem. Obecnie jest osobą bezrobotną, zamieszkuje z rodzicami, siostrą i jej córką. R. Ż. nie posiada istotnego majątku.

/Dowody: wyjaśnienia oskarżonego R. Ż. - k. 21-22, 45-46,

karta karna - k. 24,

dane osobopoznawcze - k. 25/.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonych okoliczności sprawy zarówno sprawstwo jak i zawinienie oskarżonego R. Ż. w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się w głównej mierze na dowodowych źródłach osobowych w postaci wyjaśnień oskarżonego R. Ż. oraz zeznań świadków: R. W., R. S. i K. W.. Pomocne okazały się także niekwestionowane dowody z dokumentów w postaci: sprawozdań z przeprowadzonych badań zawartości alkoholu etylowego w próbce krwi, a także danych osobopoznawczych co do ustalenia sytuacji życiowej oskarżonego oraz danych o jego karalności, w zakresie ustalenia, czy R. Ż. był uprzednio karany sądownie.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy miały zeznania świadków R. W. i R. S., tj. zeznania funkcjonariuszy Policji interweniujących w dniu zdarzenia. Podkreślić należy, że osoby te w sposób dokładny i szczegółowy nakreśliły okoliczności inkryminowanego zdarzenia, a ich zeznania były logiczne, rzeczowe i spójne. Nadto osoby te zeznawały jedynie na temat okoliczności doskonale im znanych, a ich zeznania stanowiły w swej istocie fakty bezsporne związane z dwukrotnym przeprowadzeniem interwencji w dniu 14 czerwca 2016 roku. Dodatkowo oświadczenia złożone przez ww. osoby nie zawierały żadnych sprzeczności, które dyskwalifikowałyby ich wartość dowodową, a z uwagi na korelacje z innymi dowodami brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. W szczególności osoby te wskazały, że w inkryminowanym dniu po uprzedniej interwencji związanej z zakłócaniem ciszy nocnej po raz kolejny udano się na parking zlokalizowany w O. przy ulicy (...), celem sprawdzenia, czy osoby zakłócające spokój zastosowały się do wydanego przez nich polecenia. Z zeznań ww. osób wynika również, że po przybyciu na miejsce zauważono, że miejsce parkingowe, gdzie uprzednio stał samochód osobowy marki A. (...) jest puste, w następstwie czego opuszczono parking i udano się na poszukiwania samochodu i jego kierowcy. W tym momencie, tj. w momencie opuszczania parkingu dostrzeżono, że rzeczony samochód podąża z kierunku ulicy (...) w kierunku przedmiotowego miejsca postojowego. W tej sytuacji funkcjonariusze Policji na wysokości numeru 169 zatrzymali ww. samochód i przystąpili do kontroli drogowej, w trakcie której wylegitymowano kierującego pojazdem marki A. (...), którym okazał się być R. Ż.. Następnie z uwagi na odmowę poddania się badaniu na zawartość alkoholu, R. Ż. przewieziono do Szpitala Wojewódzkiego w O., celem pobrania krwi do badania.

Fakt uprzedniego spożywania alkoholu potwierdziła także świadek K. W., a jej zeznania, korelujące z wyjaśnieniami oskarżonego w tym zakresie, znajdują nadto potwierdzenie w wynikach badań przeprowadzonych w laboratorium Kryminalistycznym we W.. W wyniku tychże badań stwierdzono w próbce z pojemnika (...) - (...), 9 % alkoholu etylowego, w próbce (...) - (...), 8 % alkoholu etylowego, natomiast w próbce z pojemnika (...) - (...), 7 % alkoholu etylowego.

Swojego sprawstwa w istocie nie kwestionował także oskarżony R. Ż., który w toku całego postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przecząc jedynie okoliczności poruszania się poza terenem parkingu. W ocenie Sądu jednak twierdzenia w tym zakresie, poparte zeznaniami świadka K. W., czyli koleżanki oskarżonego, pozostają w opozycji do wiarygodnych dowodów wykorzystanych przez Sąd, tj. do zeznań funkcjonariuszy Policji, czyli osób zaufania publicznego, w świetle których Sąd nie miał najmniejszej wątpliwości, że oskarżony poruszał się poza terenem parkingu usytuowanego przy ulicy (...), a do jego zatrzymania doszło w rejonie numeru nr 169. Z tego powodu

wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie oraz korelujące z nimi zeznania świadka K. W. nie polegają na prawdzie i stanowią próbę umniejszenia winy oskarżonego R. Ż. i zminimalizowania konsekwencji prawnych zdarzenia.

W tych okolicznościach, w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych, jest oczywistym, że oskarżony R. Ż. w dniu 14 czerwca 2016 roku w O. przy ulicy (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 1,9 ‰ alkoholu etylowego we krwi. Tym samym oskarżony R. Ż. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k.

Z uwagi na powyższe - zdaniem Sądu - wbrew twierdzeniom obrony oraz oskarżonego brak było podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego. Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W tych okolicznościach przepis ten w sposób jasny i czytelny wskazuje jakimi przesłankami należy się kierować przy stosowaniu rzeczzonego środka probacyjnego, tj. warunkowego umorzenia postępowania. W niniejszej sprawie, o ile spełnione są przesłanki dotyczące osoby oskarżonego (uprzednia niekaralność, zachowanie incydentalne, prowadzenie uregulowanego trybu życia), o tyle nie sposób jest uznać, że wina oraz społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie są znaczne. Zważywszy należy, że wina sprawcy ma miejsce wówczas, gdy można mu zarzucić, że w czasie czynu nie dał posłuchu normie prawnej. Z kolei na ocenę stopnia społecznej szkodliwości mają wpływ okoliczności wymienione w treści art. 115 § 2 k.k., a to: rodzaj naruszonego dobra, rozmiar szkody, okoliczności popełnienia czynu, waga i rodzaj naruszonych przez sprawcę obowiązków i reguł ostrożności, postać zamiaru oraz motywacja sprawcy. W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu przesłanki dotyczące stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu nie zostały spełnione. Oskarżony R. Ż. osiągnął bowiem określony stopień dojrzałości, a co za tym idzie powinien on rozpoznać społeczne znaczenie popełnionego przez siebie czynu i tym bardziej powinien być świadomy konsekwencji, jakie może on spowodować. W tej sytuacji oskarżony jako osoba dorosła i doświadczona życiowo powinien zdawać sobie sprawę z niedopuszczalności swojego zachowania, w konsekwencji czego wiedząc, że niedawno zakończył spożywanie alkoholu, a tym samym mając świadomość, iż alkohol znajduje się w jego organizmie, nie powinien wsiadać za kierownicę samochodu i prowadzić go po drodze publicznej. Oskarżony miał zatem możliwość postąpienia zgodnie z prawem, bowiem ani sytuacja osobista, ani też rodzinna nie zmuszały go do kierowania samochodem w inkryminowanym dniu. Dodatkowo, co należy podkreślić, oskarżony w momencie zatrzymania miał 1,9 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, a mimo to, mając świadomość, że alkohol jest w jego organizmie (poziom alkoholu uzyskany w trakcie badania w Laboratorium Kryminalistycznym we W., tj. 1,9 promila alkoholu we krwi niewątpliwie musiał być przez niego odczuwalny), umyślnie zdecydował się na naruszenie podstawowych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego, zagrażając tym samym pozostałym uczestnikom tego ruchu. Wskazać w tym miejscu bowiem należy, że dla odpowiedzialności z art. 178a § 1 k.k. nie jest wymagane, aby doszło do wypadku czy też kolizji. Zatem już sam fakt, że oskarżony wsiadł za kierownicę samochodu będąc w stanie nietrzeźwości powoduje, iż stanowi on realne niebezpieczeństwo nie tylko dla siebie, ale przede wszystkim dla innych uczestników tego ruchu. Jak wiadomo alkohol zaburza podstawowe funkcje, które są niezbędne podczas kierowania pojazdem, a mianowicie ogranicza pole widzenia, powoduje pogorszenie wzroku, pogarsza koordynację ruchów, a także zmniejsza szybkość reakcji. W tej sytuacji - zdaniem Sądu - nie sposób przyjąć, by w niniejszej sprawie stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień zawinienia oskarżonego nie były znaczne. W ocenie Sądu już sam fakt, iż R. Ż. miał w swoim organizmie 1,9 promila alkoholu i kierował pojazdem w ruchu lądowym, tj. po ulicy (...), co ustalono w oparciu o zeznania funkcjonariuszy Policji interweniujących w dniu zdarzenia, przesądza o tym, że zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu jak i stopień zawinienia oskarżonego są znaczne, w następstwie czego, pomimo iż spełnione zostały pozostałe przesłanki z art. 66 § 1 k.k., brak było podstaw do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego R. Ż.. Podkreślić w tym miejscu również należy, że zarówno pozytywna opinia z miejsca zamieszkania oskarżonego jak i wykonywany przez niego zawód nie mogły mieć wpływu na decyzję Sądu co do możliwości zastosowania rzeczzonej instytucji probacyjnej, bowiem sprzeciwiły się temu, o czym już wspomniano, stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez R. Ż.. Na ocenę stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu nie miały wpływu ponadto

zapewnienia obrony, w które Sąd nie wątpi, odnośnie incydentalności zachowania oskarżonego. W ocenie Sądu oskarżony swoim zachowaniem dał zatem dowód całkowitego lekceważenia obowiązujących przepisów prawa, w konsekwencji stanowiąc realne niebezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Wymierzając oskarżonemu karę za dokonane przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono zatem rodzaj naruszonego dobra (zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym), stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienie sprawcy. W pierwszej kolejności wskazać należy, że oskarżony dopuścił się przedmiotowego występku, o czym już wspomniano, w pełni świadomie i umyślnie. Do okoliczności obciążających mających wpływ na rodzaj i wymiar kary należało zaliczyć przede wszystkim wysokie stężenie alkoholu w organizmie, tj. 1,9 promila, które w znacznym stopniu wpływało na funkcje psychomotoryczne oskarżonego oraz fakt, że oskarżony w stanie upojenia alkoholowego lekkomyślnie wsiadł do samochodu i przejechał nim pewien odcinek drogi, zagrażając tym samym bezpieczeństwu innych osób uczestniczących w ruchu lądowym. Przy wymiarze kary Sąd wziął także okoliczności dodatnie takie jak uprzednia niekaralność sprawcy oraz prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia. Dodatkowo wskazać należy, że zachowanie oskarżonego, pomimo stworzonego zagrożenia, nie spowodowało w praktyce żadnych ujemnych następstw dla zdrowia oraz życia.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania kontrolowanej, nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Nadto, dla zapewnienia realnej dolegliwości związanej ze sprawstwem przedmiotowego czynu zabronionego, Sąd - na podstawie art. 43a § 2 k.k. - orzekł od oskarżonego R. Ż. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł.

Dodatkowo na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, zaliczając na jego poczet okres rzeczywistego stosowania tego środka od dnia 14 czerwca 2016 roku do dnia uprawomocnienia się wyroku (art. 63 § 4 k.k.).

Całokształt przedstawionych okoliczności sprawił, że Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku uznając, iż orzeczona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia sprawcy, zaś wydane rozstrzygnięcie będzie skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości, natomiast w stosunku do oskarżonego pozwoli na zrozumienie jego błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

Orzeczenie w przedmiocie opłat i kosztów postępowania uzasadniają powołane przepisy prawa i jest konsekwencją wyroku skazującego. Na zasądzone koszty składają się wydatki poniesione w toczącym się postępowaniu oraz opłata od orzeczonej kary.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji wyroku.